

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Maar ik bid u, broeders, door den naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geene scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in eenen zelfden zin en in een zelfde gevoelen. (1 Cor. 1 : 10.)

Dewijl onder u rijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleeschelijk, en wandelt gij niet naar den mensch? Want de een zegt: Ik ben van Paulus en een ander: Ik ben van Apollus; zijt gij niet vleeschelijk? 1 Cor. 3 ; 3, 4.

No. 20.

15 October 1906.

11de Jaargang.

EENE BESCHRIJVING DER NEPHIETEN UIT NIET-MORMOONSCH E BRON.

(FRAY BERNARDINO DE SAHAGÚN, LAS COSAS DE LA NUEVA ESPAÑA,
BOEK 10, KAP. 29).

De eerste katholieke geestelijken die na de verovering van Mexico in het jaar 1521 door Herman Cortez naar Nieuw-Spanje kwamen, waren twaalf Franciskanen, allen mannen die zich in de belangen van hun geloof groote verdiensten zouden verwerven. Eenigen hunner hebben niet slechts in dit opzicht uitgemunt, maar ook als kronieken geschiedschrijvers belangrijk werk geleverd. De voornaamste hunner is misschien Bernardino (Riviera) de Sahagún, wien wij een hoogst gewichtig werk, „De algemeene Geschiedenis van de dingen van Nieuw-Spanje,” te danken hebben. Van alle werken, door Spaansche geestelijken over de Amerikaansche oudheid geschreven, neemt dit werk, om zijne grondelijkheid, bepaaldheid en waarheidsgetrouwheid, de eerste plaats in.

Bernardino de Sahagún onderscheidde zich van zijne tijdgenoten ook bovenal daarin, dat hij voor de Indianen, zooals hij was, met al zijne fouten, een groote, ware liefde koesterde, die niet in gebreke bleef ook in andere behalve geestelijke opzichten rijke vruchten te dragen. Zijne belangstelling in de welvaart der inboorlingen was zoo algemeen bekend, dat hij zich daardoor het vertrouwen zijner beschermelingen in de grootste mate verwierf. Hij leerde de Mexikaansche taal volkomen en was in de schrijfwijze derzelve bedreven zooals weinigen zijn geweest. Toen hij dan besloot om de dingen van Nieuw-Spanje

op te teekenen, stelde hij aan die inboorlingen, wier kennis hem daarbij kon helpen, niet slechts vragen, maar hij droeg hun eenvoudig op om de dingen die zij wisten, op hunne manier op te schrijven. Daardoor werd iedere mogelijkheid om hen door den aard zijner vragen te beïnvloeden, buitengesloten. Het feit dat hij te dien tijde aan het hoofd eener school stond, die werd bijgewoond door invloedrijke en in de dingen van hun volk zeer ervaren inboorlingen, verklaart hoe hij zulk een uitmuntend werk als „De algemeene Geschiedenis” heeft kunnen samenstellen.

Er is wel-is-waar veel in vervat, dat voor ons niet aanstonds begrijpelijk is, om de eenvoudige reden dat het geheel en al in Indiaansche wijze van voorstelling gegeven is. Deze te verstaan, is niet altijd gemakkelijk, en zoo vinden wij in het werk van Sahagún somtijds beschrijvingen, welker vorm duidelijk verraadt, dat hij ze zelf, hoewel hij 61 jaren voortdurend onder de inboorlingen heeft gewoond, niet verstond. Verder is bijzonder veel van het rein geschiedkundige, dat op het verleden betrekking heeft, schier werk van het geheugen, dat juist daardoor niet in nauwkeurigheid kon winnen. Hoe meer het dingen betreft, die ver in het verleden liggen of op een ander volk betrekking hebben, hoe zwaarder dit in de weegschaal moet vallen. Zoo waren b.v. de Mexicanen uit den tijd van Sahagún ten volle elfhonderd jaren van het volk, dat in het Boek van Mormon Nephieten genoemd wordt, gescheiden, en daarbij beperkte zich nog het verwantschap tusschen hen en de Nephieten tot de geringste mate, daar slechts de voornamen en geleerden onder hen, de Nahoas, afstammelingen van laatstgenoemde waren. Waarlijk verrassend is het daarom, in de werken van Sahagún eene beschrijving der Nephieten te vinden, die tot bijna in de kleinste bijzonderheden overeenstemt met het beeld dat ons van hen in het Boek van Mormon wordt gegeven.

Men bemerkte verder dat het zeer gemakkelijk is, het volk der Nephieten op geschiedkundig gebied na te sporen, en wel volgens den grondregel dat ook historisch de diepste indruk van den langsten duur is. Tweemaal stijgt, in overeenkomst met het Boek van Mormon, de geschiedenis der Nephieten boven het gewone uit. Eenmaal, toen het geheele Amerikaansche vasteland gedurende de eerste tweehonderd jaren onzer tijdrekening onder hunnen invloed stond — dit is het schitterende tijdperk hunner loopbaan — en de tweede keer, als de tijd hunner vernietiging gekomen was — de dagen van het grootste nationale onheil. Alle aantekeningen, die wij over hen als een volk bezitten, hebben betrekking op het eene of het andere dezer beide tijdperken. Sahagún geeft bericht over beide.

Daar het eerste tijdperk zijne oorzaak had in de vlijt, de deugd, in één woord het voorbeeldige navolgen van het Evangelie, waardoor de rijkdom van het land van Amerika in zijne volheid werd ontvouwd,

zoo verschijnen de Nephieten onder den naam van „de Bewoners van het Land van Overvloed” of Tolteken.

Laat ons vernemen, wat onze kroniekschrijver over hen te zeggen heeft.

„De eigenlijke naam van de Bewoners van het Land van Overvloed was Chichimeca (klein kind, zuigeling)”. Wij zien hier dat hun tegenwoordig gebruikelijke naam niet de oorspronkelijke is. Men heeft er veel over gestudeerd, hoe een volk op den kluchtigen inval kon komen, om eene schijnbaar zoo kinderachtige benaming op zich te nemen. Daarentegen zegt Sahagún, dat zij er nog zelfs zeer trotsch op waren, zich zoo te noemen. Zoo weten de onderzoekers van Amerika dan ook tot op dezen dag niet, welk verband die beteekenis heeft. Met behulp van het Boek van Mormon wordt die vraag echter gemakkelijk opgelost. Het erfdeel van het Semietische ras is de Boom des Levens. De Nephieten 1) hadden hem zoowel als de Joden 2) of de Assyriërs en Babyloniërs, en het begrip dat hij in hunne voorstelling dientengevolge uitdrukte, was volgens de woorden van Nephi 3) de „Liefde Gods, die zichzelf uitstort in de harten der menschenkinderen”. Zij stelden zich daarom een boom voor, van wiens takken de liefde Gods als voedende melk afdrupte. Zijzelven dachten zich als onder dezen boom zittende in de gestalte van menschenkinderen, welke door deze melk gevoed werden. Om deze reden noemt het historisch bericht hen eenvoudig Zuigelingen of Kinderen, terwijl hij dien boom den naam van Zoogsterboom geeft. De overeenstemming tusschen het historisch bericht en het Boek van Mormon kon dus niet nauwkeuriger zijn.

„De naam Toltek (zooals hij in latere tijden werd gebruikt) komt van de sierlijkheid en voortreffelijkheid der voorwerpen, die zij voortbrachten — alsof men wilde beduiden een bekwaam en voortreffelijk arbeider Zij verdienden deze benaming inderdaad, want in alles wat uit hunne handen kwam, waren zij zeer bekwaam en geoefend, alles was schoon, sierlijk en uitmuntend. Alles wat zij vervaardigden, muntte door zuivere schoonheid uit.”

Hier zien wij, dat de naam Nephiet in latere tijden gelijk stond met verstand, bekwaamheid en voortreffelijkheid in het werk. Wij zullen later zien, dat zij hunne bedrevenheid niet aan zichzelf toeschreven, maar, zooals iedere andere goede gave, als een geschenk der Godheid beschouwden.

„De Bewoners van het Land van Overvloed waren zeer ervaren, wat de eigenschappen der planten betreft. Zij wisten die, welke nuttig waren, van die, welke schadelijk en doodelijk waren, te onderscheiden. De kennis die zij daarvan hadden, stelde hen in staat om die planten aan te wijzen, waarvan men hedengebruik maakt om ziekten te genezen. Zij ontwikkelden zooveel geleerdheid in de plantenkunde, dat zij in

1) I Nephi 8 en 11. 2) Genesis 2. 3) I Nephi 11 : 22.

werkelijkheid de uitvinders der geneeskunde en de eerste kruidkundige artsen zijn. Ook waren zij het, die de edelgesteenten ontdekten en er het eerst gebruik van maakten."

Inderdaad hebben wij, — zelfs diegenen onzer, die nooit buiten Europa geleefd hebben — vele van onze beste geneesmiddelen en hun gebruik, bijna al de uit Amerika komende zalven en heilzame boomschorsen, oorspronkelijk aan de Nephieten te danken, want zooals wij zien, verkregen de latere bewoners van Amerika hunne kennis in dit opzicht van hen, en van die weder de Europeanen.

"De Tolteken waren zoo ervaren in de natuurlijke sterrenkunde, dat zij in Amerika de eerste waren, die de berekening van de dagen van het jaar, de nachten, de uren, de jaargetijden, bepaalden. — Zij waren ook uitvinders van de kunst der droomuitlegging, en hunne wetenschap was zoo gevorderd, dat zij de sterren des hemels kenden, die zij namen hadden gegeven, en wier eigenschappen en invloeden zij kenden. Ook kenden zij de bewegingen der hemelen, die zij door de sterren berekenden."

Wat Sahagún hier over de groote astronomische kennis der Tolteken zegt, moet eenvoudig waarheid zijn, want ten tijde toen de Spanjaarden naar Mexico kwamen, wisten de inboorlingen van Amerika de tijdrekening beter te voeren dan het geleerde en beschaafde Europa. De Europeanen waren niet minder dan elf dagen bij de rechte tijdrekening vooruit, terwijl de inboorlingen bijna op het uur nauwkeurig waren. Ook dit is, zooals wij zien, een verdienste der Nephieten.

"Zij kenden en verklaarden het bestaan van twaalf hemelen, en dat in de hoogste dezer de woonplaats van den „Grooten Heere" en van zijne Gade was. Hij droeg den naam van „Tweevoudig Heere" en zij heette „Tweevoudig onze Moeder". Beiden werden zoo genoemd om te verstaan te geven, dat zij over de twaalf hemelen en op de aarde regeerden. Men zeide dat van dezen grooten Heere het bestaan van alle dingen afhing — en dat het leven der kinderen van hem uitging."

Der Stern. (Wordt vervolgd.)

HARE OPINIE OVER JONGENS.

Een klein meisje maakte eens het volgende opstel over jongens: „Jongens zijn mannen die nog niet zoo groot geworden zijn als hunne papa's, en meisjes zijn vrouwen die eenmaal dames zullen zijn. Toen God Adam aanzag, zeide Hij bij zichzelf: „Maar, Ik geloof dat ik het kan verbeteren; ik zal het nog eens overdoen," en Hij maakte Eva. Jongens zijn een last. Zij verslijten alles, behalve zeep. Indien ik mijn zin had, zou de heele wereld meisjes zijn, en de rest poppen. Mijn vader is zoo goed, dat ik geloof dat hij een klein meisje was toen hij een kleine jongen was. Toen de man gemaakt was, rustte hij op den zevenden dag. De vrouw werd gemaakt, en zij heeft nog nooit gerust."

PHILADELPHIA INQUIRER.

EEN ZONDERLINGE BEKEERING.

Een verlangen hebbende om eenige oude leden van de Kerk op te zoeken, welke de boeken der vroegere Zending aangaven als in de nabijheid van Tula, Mexico, wonende, namen Pres. H. S. Harris en Ouderling A. L. Taylor den trein naar die plaats. Daar het voor hen een nieuw land was en het volk vreemd, konden zij zich slechts op den Geest des Heeren verlaten om naar de rechte plaats geleid te worden. Zij stapten dienovereenkomstig in een stadje, Nopalo genaamd, uit den trein, en begonnen hunnen weg te voet over een afstand van zes mijlen. Hier kwamen zij in een dorpje San Sabastian genaamd, en troffen er een betrekkelijk welgezeten en invloedrijk man aan, den heer Jose Yanes, die met andere leden zijner familie vele jaren geleden was gedoopt geworden.

Hij behandelde de zendelingen eerst zeer koel, maar toen zij eenigen tijd met hem gesproken hadden, werd zijne belangstelling weder opgewekt, hij wreef zijne oude, stijve handen en noodigde de broederen uit om bij hem te vertoeven en van zijne gastvrijheid gebruik te maken.

Onder andere dingen verhaalde hij de bekeering zijner moeder, ongeveer als volgt:

„Kort na de komst der eerste Mormoonsche zendelingen in Mexico had mijne moeder een droom, waarin haar getoond werd dat er in de stad Mexico eenige mannen waren, die de uitgevers waren van een traktaat, getiteld: „Voz del que Clama en el Desierto” (De Stem des Roependen in de Woestijn), en dat dit traktaat inlichtingen bevatte, die voor haar geestelijk welzijn hoogst gewichtig waren.

„Den volgenden dag zond ze mij naar de stad om die mannen op te sporen, en haar een exemplaar van het geschrift te brengen. Ik zocht tevergeefs gedurende twee dagen, en zette mij toen eenigszins ontmoedigd in het Alameda Park neder om te besluiten wat te doen. Een man kwam naast mij zitten. In den loop van het gesprek dat toen tusschen ons volgde, zeide hij dat er in het Hotel San Carlos eenige mannen waren, die een traktaat onder dien titel verspreidden. Dit versterkte mijn geloof, want ik wil bekennen dat ik verwachtte noch de mannen noch het traktaat te vinden.

„Ik begaf mij naar het hotel, en werd door de zendelingen minzaam ontvangen. Ongevraagd deelden ze mij mede, dat de lectuur die ik zocht, voorhanden was. Om hun weten en hun geloof op de proef te stellen, ontkende ik dat ik lectuur zocht, en gaf hun te kennen dat mijne moeder reeds vele jaren dood was. De Ouderlingen antwoordden, dat het alles hun bekend gemaakt was, dat mijne moeder in leven was, dat zij een afstammeling was van Guatemozine, die de opvolger was van Montezuma II als koning der Azteken, en verder, dat zij de eerste vrouw zou zijn die in Mexico het Evangelie zou aannemen en gedoopt worden.

„Toen nam ik de traktaten aan en keerde naar huis terug. Als mijne moeder me zag, kwam ze mij tegemoet loopen, terwijl haar gelaat van vreugde straalde. Zij zeide, „gij hebt de mannen gevonden; geef mij het traktaat.”

„Daar ik haar nog op de proef wilde stellen — want ik was nog immer twijfelachtig — zeide ik, „Ge hebt u vergist, moeder: er zijn in de heele stad Mexico zulke mannen of zulke traktaten niet te vinden.”

„Haar aangezicht betrok en zij keek zeer teleurgesteld toen zij zeide: „Gij tracht mij te misleiden. Ik heb u in een droom met die mannen zien spreken en heb gezien dat ge de geschriften hebt ontvangen.” Toen gaf ik ze haar.

„Nadat zij deze zeer aandachtig had gelezen, zond ze mij wederom naar de stad, ditmaal om de zendelingen te halen. Zij kwamen met mij mede, en doopten mijne moeder, in overeenkomst met hun vizioen.”

LEXIA HARRIS. (*In Juvenile Instructor.*)

EENE GETUIGENIS VERKREGEN

Een broeder in de Rotterdamsche Gemeente vertelde ons onlangs de volgende ondervinding.

Toen hij het Evangelie, dat hem door de zendelingen van de Heiligen der laatste Dagen werd gebracht, een tijdlang had onderzocht, was hij tot het inzicht gekomen, dat deze leer de ware beginselen bevat zooals in de vroegere Kerk van Christus geleerd, en had ze als zoodanig aangenomen. Als een gevolg geloofde hij ook in de goddelijke zending van den Profeet Joseph Smith — doch niet met die beslistheid, die de gewenschte verzekering en overtuiging schenkt. Daar hij zeer begeerde tot dat standpunt te geraken, maakte hij de vraag tot een onderwerp van ernstig gebed tot God, waarin hij ook volhardde tot zijn gemoed bevredigd werd.

Op zekeren nacht, toen hij in diepe rust gedompeld was, werd hij door een onzichtbare hand wakker geschud. Bevreesd richtte hij zich op, en toen verscheen voor hem als de gedaante van een persoon in helder licht gehuld. Uit de lichtkolom sprak eene stem tot hem, en zeide duidelijk en luidde: „Geloofst gij, dat ik, Joseph Smith, een profeet van God was?” De broeder was bereid om te antwoorden: „Ja, dat geloof ik waarachtig!” Deze woorden gaven hem verlichting, en de verschijning verdween. Hij wakte hierop onmiddellijk zijne huisgenooten, die evenwel door het gezicht niet verstoord waren geworden, en vertelde hun het gebeurde.

Het gebed van dezen broeder aangaande eene zaak, die hij kinderlijk voor God had gebracht, werd op deze wijze verhoord, en hij draagt de overtuiging dat de verschijning heeft plaats gehad hem tot een getuigenis; hij kan nu bekennen of deze leer uit God is dan of zij van de menschen is.

APOSTEL DAVID O. MCKAY.

Een zeker groot man heeft gezegd: „Alles wat ik ben, alles wat ik ooit hoop te zijn, ben ik aan dien engel, mijne moeder, verschuldigd.” Deze zelfde gedachte is ook dikwijls door het voorwerp dezer beschrijving, Apostel David O. Mc Kay, uitgesproken. In zijne jeugd was hij grootelijks gezegend, doordien hij de leiding had van buitengewoon liefderijke, beleidvolle ouders — getrouwe, bestendige Heiligen der laatste Dagen. Hun tehuis was eene woning, waar het Priesterschap Gods altijd geëerd werd, waar eerbied en achtung voor de ouders en voor elkander dagelijks in woord en daad werd uitgedrukt, en waar de heiligste plicht bestond in het dagelijksch gebed tot God.

Men verwondert zich niet, dat de jonge David, onder zulke invloeden in het gezin, reeds vroeg den indruk van de kracht des gebeds ontving, en dat hij, als jongeling, toen de godsdienstige zijde zijner natuur zich begon te ontwikkelen, met geheime gebeden Gods leiding zocht. Onlangs verhaalde hij, in eene redevoering in den Tabernakel te Ogden gehouden, hoe hij reeds vroegtijdig smeekingen opzond om een getuigenis aangaande het bestaan van God en de waarheid van het Evangelie. Als hij op de bergen was, sprong hij soms van zijn paard en knielde bij de struiken neder, en bad God ernstig om hem een getuigenis van Zijne waarheid

te schenken. Soms was het bij de beek in de weide, soms in de bosschen op de bergen. Aldus werden zijne gedachten en handelingen geleid door den invloed van het onderwijs in zijne jeugd ontvangen, den invloed van zijn tehuis, totdat het kritieke tijdperk der jeugd voorbij was.

David O. Mc Kay is de zoon van David Mc Kay en Jenne'te Evans, en werd den 8sten September 1873 te Huntsville, Utah, geboren. Zijn vader was uit Schotland afkomstig en was gedurende 20 jaren de Bisschop van Huntsville. Daarna verhuisde hij naar Ogden, waar hij werkzaam is als een Patriarch en lid van den Hoogen Raad van den Weber-Ring van Zion. Hij was ook gedurende drie termijnen lid van den Senaat van den Staat Utah, en eenmaal lid der Tweede Kamer.

Zijn zoon, David O. Mc Kay werd op 20 jarigen leeftijd hoofdonderwijzer van de Huntsville-School. Hij is een student in de Universiteit van Utah geweest, waar hij in 1897 gegraduateerd werd. Juist toen hij zijne plannen maakte om zijne maatschappelijke loopbaan te bereiden, werd hij beroepen om als zendeling naar Europa te gaan. Hij nam de roeping aan en arbeidde twee jaren in Schotland. Gedurende een gedeelte van dezen tijd was hij President der Conferentie. Na zijn terugkeer van Europa werd hij hoofdonderwijzer der Weber Stake Academie. De geest van liefde en eenheid is sedert zijne intrede een karaktertrek van het leven der school geweest. Zes jaren lang is hij in het hoofdbestuur van de Zondagscholen van den Weber-Ring werkzaam geweest.

Al zijn werk draagt het kenmerk van de kracht en zelfopoffering, die slechts het vertrouwen zijner metgezellen en de zegeningen van onzen Hemelschen Vader kunnen winnen.

Hij werd den 9en April 1906 tot het Apostelschap verordineerd.

(*Juv. Instr.*)

DE THEOLOGISCHE KLAS.

Voor de studiën der Theologische klassen onzer Zondagscholen in Nederland werd door den President dezer Zending bij het begin van dit jaar uitgegeven als handleiding een boekje getiteld „*Leerstellingen van de Kerk*” (*Verwijzingen naar de boeken der Kerk*). Het boekje, dat oorspronkelijk een jaarcursus van de Zondagscholen onzer Kerk was, werd toenmaals aanmerkelijk vergroot om ook van algemeen gebruik bestemd te zijn buiten de Zondagschool.

Het is nu goedge gedacht om dezen cursus, die volgens genoemd handboekje te uitgebreid is voor één jaar, te strekken over twee jaren. Zondagschool-Presidenten en onderwijzers der Theologische klassen kunnen het onverhandelde gedeelte der handleiding dus indeelen op het jaar 1907 en de overblijvende maanden van het jaar 1906.

ALEX NIBLEY, *President.*

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

—:—

Assistent: PAUL ROELOFS.

HET WINTERSWERK

VOOR DE ONDERLINGE-ONTWIKKELINGSVEREENIGINGEN.

Het is ons verlangen dat het winterswerk in de Onderlinge-ontwikkelingsverenigingen der Zending onverwijld een aanvang zal nemen. In de Priesterschapsvergadering onzer laatst gehouden Rotterdamsche Conferentie is besloten om eene serie lezingen te houden, en wij gelooven dat het aangenomen plan zal blijken voor beiden de Zendelingen en de Heiligen tot groot voordeel te zijn, en dat is, in iedere vertakking waar in den loop der week vergaderingen gehouden worden, zulk een Ontwikkelingsvereniging op te richten. Er werd besloten om Dr. James A. Talmage's *Lectures on the Articles of Faith* als handleiding te gebruiken en zijne lezingen nauwkeurig te volgen.

De lessen voor iedere week zullen in de „Ster” voorgeschreven worden, en kunnen een week vóór den tijd aan de Zendelingen opgegeven worden; en in de vergaderingen des Zondags kan aangekondigd worden dat deze of die Ouderling den volgenden Woensdag of Donderdagavond eene lezing zal houden over een zeker onderwerp.

Het is ons verlangen dat al de Zendelingen deze lezingen zullen bestudeeren en voorbereid zullen zijn om ze te geven, zoodat wanneer zij andere vertakkingen bezoeken, zij zouden kunnen uitgenoodigd worden om de lezing te houden, zonder den geregelden cursus te onderbreken. Er zouden twee korte lezingen per avond moeten zijn, en de Zendelingen behooren er zich op toe te leggen om ze zoo interessant en volledig mogelijk te maken. Om zeker te zijn dat men geen goede punten zal overslaan, zou het misschien raadzaam zijn om nota van dezelve te nemen en ze bij de hand te hebben.

Beginnende 17 of 18 October dus zullen de lessen zijn als volgt:

1ste Lezing. — Onderwerp: Godgeleerdheid.

2de Lezing — „ : Joseph Smith, de Profet.

24 of 25 October: Het Eerste Artikel des Geloofs.

1ste Lezing: God en de Godheid. (Talmage's 2de lezing tot paragr. 20.)

2de Lezing: De „Drieëenheid.” (Het overige van Talmage's 2de Lezing.

31 October of 1 November: Het Tweede Artikel des Geloofs.

1ste Lezing: De overtreding en hare gevolgen. (Tot paragraaf 21.)

2de Lezing: De Val.

Wij hopen dat allen een levendig belang in dit werk zullen stellen, en zullen doen wat zij kunnen om onze Ontwikkelings-vergaderingen aantrekkelijk en interessant te maken.

ALEX NIBLEY, *President.*

ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De Rotterdamsche Conferentie werd Zondag 30 September in de Zaal „EXCELSIOR”, te Rotterdam, gehouden, onder de leiding van Conferentie-President Jonathan E. Openshaw Jr.

Wij hadden het voorrecht President Heber J. Grant, der Europeesche Zending, en Zuster Emily W. Grant, in ons midden te hebben, voor tegenwoordigheid tot het welslagen der Conferentie medewerkte. Aanwezig waren ook. President Alex Nibley, der Ned.-Belg. Zending, Robert S. Folland en Paul Roelofs, van het Zendingkantoor; Pres. Wells L. Brimhall, met Ouderlingen R. Schöuten, W. F. Hogan, J. D. Hoggan, J. A. Kingdon, G. C. Mathews en J. A. Butterworth, van de Amsterdamsche Conferentie; Pres. John P. Lillywhite, met Ouderlingen H. Noorda, S. D. Markham, W. T. Hicken en C. H. Spencer Jr., van de Arnhemsche Conferentie; Pres. John H. Taylor, der Luiksche Conferentie; Ouderlingen J. A. Ririe, G. Slot, J. A. Stephenson en J. A. Hooper, der Groninger Conferentie; en Ouderlingen Le Grand Richards, A. H. Cannon, Fr. Tadge, G. P. Trayner, H. Bell, J. N. Lybbert, D. Marsh, H. Belnap, L. G. Hardy Jr. en J. W. Johnson, van de Rotterdamsche Conferentie; alsook Ouderling Laurence Y. Thatcher, de vorige President der Arnhemsche Conferentie, en Ouderling A. van Limburg. (Laatstgenoemde twee bezitten hun ontslag om den 12den Oct. uit Liverpool sloop te gaan.)

De morgen-vergadering werd door Pres. J. E. Openshaw Jr om 10 uur geopend. Het gebed werd gesproken door Ouderling Le Grand Richards. Na het zingen der openingszangen werd overgegaan tot het bevestigen als leden van de Kerk, van 9 personen, waarvan er 8 den vorigen avond en een op Zondagmorgen gedoopt waren in de doopvont, die eenige maanden geleden in een der bijbehorende vertrekken van de zaal „Excelsior” is gebouwd.

De eerste spreker in deze vergadering was Ouderling Arnold Van Limburg. Hij wees op het voorrecht, het ware Evangelie te bezitten en Apostelen en Profeten in de Kerk te hebben, en sprak over het Duizendjarige Rijk, dat nabij is. Daarna stelde Pres. Openshaw de Algemeene Autoriteiten der Kerk, der Europeesche- en der Ned.-Belg. Zending voor, alsmede den President en de Zendingen en de lokale Priesterschap der Rotterdamsche Conferentie ter stemming voor, die allen in hunne respectieve roepingen eenparig erkend werden.

Na het zingen van een lied door het koor, verkreeg Ouderling W. L. Brimhall het woord. Het onderwerp van zijne rede was „het geven

en de uitwerking van den Heiligen Geest; en de volmacht die noodig is om hem te kunnen geven." Ouderling L. Y. Thatcher sprak over de volmaaktheid van de organisatie dezer Kerk, en wees er ook op dat tot het prediken eener leer die met veel vooroordeel te kampen heeft, de vele opofferingen door de zendingen niet gemaakt worden dan op grond van een getuigenis der waarheid, dat zij bezitten.

Pres. Heber J. Grant nam den overigen tijd der vergadering in gebruik, met Broeder H. Bell als tolk. Spreker zeide, dat de Rotterdamsche Vertakking de grootste is in de Europeesche Zending; en zij is die welke hij op het vasteland het meest heeft bezocht. Hij drukte zijne dankbaarheid voor het Evangelie uit. Hij zeide, dat niemand in deze Kerk kan volhard en hoogmoedig blijven. Nederigheid is het beginsel dat zal standhouden. Geen andere kerk maakt zulke groote opofferingen; en deze geschieden slechts uit liefde. Geld-offeren stelt het menschmod het meest op de proef. Spreker zeide, dat Engeland langen tijd het vruchtbaarste zendingsveld is geweest, en dat Nederland voor hare godsdienstvrijheid bekend is. Hij verzekerde, dat hoe grootere opofferingen men maakt, hoe grootere vreugde men zal genieten.

Het koor zong het slotlied der vergadering, en Ouderling H. Noorda eindigde met de dankzegging.

De avond-vergadering werd om 6 uur geopend en Ouderling J. P. Lillywhite ging voor in het gebed. Het H. Avondmaal werd toegediend door Ouderlingen L. G. Richards en A. H. Cannon, bijgestaan door G. P. Trayner en J. W. Johnson, terwijl het koor een avondmaalslied zong. Ouderling H. Bell, het eerst geroepen om te spreken, las een gedeelte van 1 Cor. 12 voor, en sprak over de gaven van den H. Geest en over de wedergeboorte, en wees op een aantal dwalingen, welke door verschillende kerken dezer eeuw worden verkondigd. Pres. Alex Nibley verklaarde hoe het wijd-verspreide vooroordeel tegen dit volk ontstaan is uit de vijandschap van weinige personen, wier onware voorstellingen en leugenachtige artikelen door vele nieuwsbladen en tijdschriften van elkander worden overgenomen. De voornaamste oorzaak van vooroordeel tegen het „Mormonisme" is, dat het verklaart dat God en engelen van den hemel zich wederom hebben geopenbaard. Spreker gaf in overweging, hoe godsdienstvrijheid zich gedurende de laatste vier eeuwen van trap tot trap heeft ontwikkeld, en welke groote, gewichtige gevolgen ook de nederzetting der Puriteinen in Amerika, in 1620, heeft gehad. God zal desgelijks voor Zijn werk op aarde middelen bereiden, om het snellijk te doen uitbreiden.

Pres. Heber J. Grant nam nu het woord, en liet zich door Broeder H. Bell vertolken. Spreker zeide, dat indien wij de waarheid hebben, zij van het hoogste belang is en ieder mensch betreft. Hij duidde op den algemeenen afval van de vroegere Kerk van Christus, en getuigde van hare herstelling in de vorige eeuw. Hij verklaarde dat deze waarheid

in de toekomst meer en meer zal bevestigd worden, zooals het geval is geweest met vele ware stellingen op wetenschappelijk gebied, die eerst geloofend en verworpen werden, doch later algemeen werden erkend en aangenomen. Spreker toonde aan, dat de vruchten en krachten van het Evangelie wederom worden genoten, zooals in de dagen der Apostelen. Hij zeide, dat hij-zelf eenmaal gevaarlijk ziek was en door acht doktoren als ongeneesbaar was opgegeven, maar dat hij door de zalving door President Joseph F. Smith was gezond gemaakt; en hij verhaalde eenige andere gevallen van wonderen en krachten door de dienstknechten Gods gewrocht. Hij zeide dat een zijner dochters in de stad Washington zwaar ziek was geweest, en dat een spiritistisch medium had geprofeteerd dat zij zou sterven; maar Pres. George Q. Cannon werd geroepen. Deze gebod den boozen geesten, het huis te verlaten, zalfde het zieke meisje en beloofde haar volkomen herstelling. Zij leeft nu, en is gezond. Spreker spoorde de vreemdelingen, die in de vergadering waren, aan om het evangelie ernstig te onderzoeken. De bijeenkomst werd besloten met het zingen van een Engelsch loflied door het koor, en met dankzegging door Ouderling P. Roelofs.

Het getal aanwezigen wordt geschat op omtrent 300 des voormiddags en 400 in de avond-vergadering, waaronder zich vele vrienden en vreemdelingen bevonden. De Conferentie is voor allen een heuglijke dag.

Op Maandagvoormiddag werd een leerzame priesterschap-vergadering der zendingen gehouden.

PAUL ROELOFS, *Secr.*

UIT DE ZENDING.

Ouderling J. Roghaar is nu in Delfzijl geplaatst, en is begonnen met het houden van vergaderingen. Hij meldt dat er Zondag 30 Sept. een 40 tal vreemdelingen aanwezig waren, terwijl er nog omtrent 100 personen buiten stonden, die geen toegang konden verkrijgen.

De zaal is iederen avond, dat wij vergadering gehouden hebben, geheel gevuld geweest, en wij hebben geen stoelen genoeg gehad. De zaal is te klein. De bevolking is vriendelijk en welwillend."

De volgende woorden die Ouderling Roghaar ons zendt, stemmen ons tot dankbaarheid, en moedigen ons aan in het vervullen onzer taak: „Ik ontvang de lofbetuiging van velen voor de „Ster”; allen hier lezen haar met groot genoegen”.

In de maand September zijn in de Ned.-Belg. Zending 21 personen gedoopt. Dit brengt het totaal der personen gedurende de verlopen negen maanden van het jaar gedoopt, op 159.

Ouderling Lester N. Lambert meldt ons uit Charleroi, dat de bekende „Buffalo Bill” met zijn troep Amerikaansche Indianen, buffels, enz. den 12den Sept. die stad heeft bezocht, en dat zij Ouderlingen L. N. Lambert en H. E. Young, hunnen landgenoot bij die gelegenheid een bezoek hebben gebracht. „Buffalo Bill”, wiens naam is Colonel W. F. Cody, zeide dat hij zelf met eenige voorname „Mormonen” bekend is geweest, o.a. de overleden Apostelen Brigham Young Jr. en A. O. Woodruff. Hij zeide: „De Mormonen zijn de eenige ware pioniers, die ik gekend heb. Wanneer zij zich op een stuk nieuw land vestigen, blijven zij er wonen en behelpen zich, tot zij den oogst van hun eigen land kunnen inzamelen. Toen ik mijn land van het gouvernement kreeg, overwoog ik en kwam tot het besluit dat de „Mormonen” juist de menschen waren, die ik noodig had om de Big Horn-landstreek op te bouwen, daar zij voor dat soort werk goed bekend stonden; en nu zijn sommigen hunner, die daarheen zijn gekomen, welgesteld. Zij zijn een goed, eerlijk en hard-werkend volk.” Col. Cody betoonde zijnen Morrisonschen bezoekers zijn vriendschap, door hun vrije toegangskaarten tot de uitvoering aan te bieden, en zij werden door al de tenten geleid om de heele inrichting te bezichtigen.

DE ZENDING ELDERS.

Vier onzer zendelingen hebben sedert eenige weken in een gedeelte van Oost-Kentucky (Ver. St.) gearbeid. Zij hebben 4 personen gedoopt, en hebben vele onderzoekers van het Evangelie en een menigte hechte vrienden. De vijand zat echter ook niet stil. Den 9den Aug. vormde zich eene bende van 12 mannen, wier belhamel een diaken der Baptistenkerk was. Hun doel was de zendelingen te „lynchen”. Zij werden echter door vrienden van deze laatsten ontvangen en het woud in gejaagd. Daarna werd in het schoolgebouw voor een flink publiek eene vergadering gehouden, waar vrienden op wacht stonden en gewapend in de zaal waren. Ouderling D. A. Penrod hield hier eene predikatie over het Evangelie, en velen verklaarden dat het de beste predikatie was, die zij ooit van de lippen eens menschen hadden gehoord.

Eene Conferentie is 1 en 2 Sept. te Jacksonville, Florida (Ver. St.) gehouden. Zij bestond uit zes vergaderingen, in een kerkgebouw dat 200 personen bevat, en dat bij iedere gelegenheid met de Heiligen en vrienden en vreemdelingen gevuld was. Dit gebouw is het eigendom van de Zending, en is opgericht ten koste van 2500 dollars. De belangrijke gebeurtenis dezer Conferentie was het inwijden van het gebouw door den President der Zending, Ouderling Ben E. Rich. De vertakking groeit gestadig, en heeft een goed zangkoor.

Goede berichten worden ontvangen uit de Zending der Noord-Westelijke Staten (Ver. St. en Canada). In de stad Tacoma, Wash. hebben de zendelingen veel vooroordeel overwonnen, en een groot aantal vrienden verworven. Onlangs hadden zij hier een lokaal gehoord en hielden eene vergadering, waar behalve de Heiligen ongeveer 25 vreemdelingen aanwezig waren. Ouderling W. A. Crowther sprak met buitengewone vrijheid, toen hij plotseling ophield zich in de Engelsche taal uit te drukken, en de gave eener vreemde taal met macht op hem rustte, waarin hij een korte poos bleef spreken.

In de stad Seattle, Wash., zijn de zendelingen in een nieuw en beter tehuis getrokken, dat hun door de getrouwe pogingen van de Zuster-Hulpvereeniging dier plaats was bereid geworden.

In onze nummers van 1 April en 15 Mei j.l. deden wij melding van de vervolgingen, welke de gemeente van de Heiligen der laatste Dagen op het Harker's Eiland, Staat Noord-Carolina, Ver. St., hadden te verduren, en van het vernielen van haar kerkgebouw en een harer woonhuizen, door het gepeupel. De zendelingen verlieten daarop het eiland, en de broeders en zusters verkregen mettertijd meer rust, zoodat zij den toestand wederom veilig achtten. Op hun verzoek begaf zich de Conferentie-President met twee zijner mede-arbeiders in het begin van Augustus naar het eiland, en hield er met de verheugde broeders en zusters een paar genotvolle vergaderingen. Maar de vijand was intusschen ook hier wederom wakker geworden. De Heiligen werden gewaarschuwd, dat zij op het eiland geene bijeenkomsten meer konden houden, zonder hunne bezittingen te verliezen en hun leven in gevaar te brengen. Een bende had zich gevormd om de zendelingen te vervolgen, en de aanvoerder was niemand minder dan een Methodistische predikant, die op het eiland was gekomen om „opwekkings”-vergaderingen te houden. De zendelingen zagen zich weder gedwongen om het eiland te verlaten en namen van de beproefde Heiligen, die, 37 in getal, zich op het strand hadden vergaderd, onder tranen afscheid, terwijl de bende, 30 of 35 man en 6 of 8 vrouwen sterk, onder leiding van haren onchristelijken prediker, in aantocht was, en hare wilde schreeuwen en vloeken reeds konden gehoord worden.

VERPLAATST.

Ouderling Archie W. Chamberlain is van de Luiksche Conferentie verplaatst naar de Arnheemsche Conferentie, waar hij zijne werkzaamheden heeft aanvaard in de Vertakking te Nijmegen.

TOT OVERWEGING.

Aan de verschillende Kerken van Engeland en Schotland is niet lang geleden door een aantal invloedrijke protestantsche geestelijken een merkwaardige zendbrief gezonden, waarin werd aangedrongen op de noodzakelijkheid van de eenheid van het Christendom. Deze zendbrief was geteekend door twee Aartsbisschoppen van Engeland's Staatskerk, door de Presidenten der Vereenigde Methodistische Vrije Kerken, de Westleyaansche Methodistische Conferentie, de Unie der Baptisten en de Methodistische New Connexion Kerk, door den Voorzitter der Congregationale Unie, de Moderators der Engelsche Presbyteriaansche Kerk, en de Algemeene Vergadering der Kerk van Schotland en der Vereenigde Vrije Kerk. De Roomsch-Katholieke Aartsbisschop, Dr. Burne, betuigde zijne instemming, doch teekende het stuk niet.

In dien zendbrief werd de aanbeveling gemaakt, dat allen gezamenlijk gebeden tot God zouden doen voor de hereeniging van het Christendom, en de volgende beginselen werden verklaard:

„Dat onze Heere wilde, dat wij één zouden zijn in zichtbare gemeenschap.

„Dat onze bestaande scheuringen Zijn werk hinderen en zelfs verlammen.

„Dat wij allen kastijding verdienen en van noode hebben boete te doen voor de verschillende oorzaken waardoor wij scheuring hebben teweeggebracht of bevorderd.

„Dat wij allen opene, oprechte harten moeten hebben, om licht en steeds meer licht te ontvangen, zoodat wij door middelen welke wij ons nu misschien nog nauwelijks kunnen voorstellen, tot eenheid teruggevoerd kunnen worden.”

Dit zijn merkwaardige bekentenissen van de hoofden van verscheidene groote Kerkgenootschappen en van de leidlieden van vele millioenen menschen, en zij toonen dat er meer licht over de Christenwereld straalt, en dat deze van stap tot stap nadert tot het ware streven en de toestanden die eenmaal de overhand op aarde zullen verkrijgen.

GEMENGD NIEUWS.

In Zuidelijk California doet zich het volgende verschijnsel voor:

De Colorado Rivier, die door een dijk gebroken is, giet zich sedert eenigen tijd uit in een groot dal, waardoor zij voor de scheepvaart onbruikbaar is geworden. Van 20 tot 40 jaren zouden noodig zijn om het dal, de Salton kom, te vullen, en alsdan zal een flink binnenmeer gevormd zijn. En Mexico, waarheen de stroom zich wendde, ziet zich intusschen van eene rivier beroofd.

In den hevigen orkaan die den 18den Sept. over Hongkong en dat gedeelte der kust van China gewoed heeft, zijn volgens de berichten duizenden menschen omgekomen.

Paus Pius X wordt beschreven als een goed man, beziel met de beste bedoelingen, zoover hij ze verstaat. Maar hij is tegen zijn taak niet opgewassen. De noodige zelfstandigheid, die bij het hoofd van een groot lichaam als de Roomsche-Katholieke Kerk tot haar bestuur een vereischte is, ontbreekt hem geheel, zoodat hij in de gewichtigste aangelegenheden zelfs door de raadgevingen en den druk van anderen geslingerd wordt. Als gevolg leeft hij in voortdurende onzekerheid en kommer, die zijne gezondheid lang hebben ondermijnd, en hem eindelijk een ziek man hebben gemaakt.

John A. Dowie is door de sekte, die hij gegrond heeft, zoo goed als uitgeworpen. Toen het geschil tusschen hem en de voornaamste zijner volgelingen, over het beheer van hunne Zion City, voor het gericht der Ver. Staten werd gebracht, gaf de rechter bevel tot het houden eener kiezing, van gedachte zijnde dat het de beste oplossing zou zijn, het volk zijn eigen leidsman te laten kiezen. Dit had den 18den September plaats, en Wilbur Voliva was de keuze. Door deze handeling van het volk, in uitvoering van het bevel van het gericht des lands, vervalt het geheele fundament waarop het godsdienstig genootschap was ontstaan en gebouwd, want Dowie, die zich voor den Profeet Elia en den Eersten Apostel uitgaf, wordt niet langer door de sekte als haar leidsman erkend, maar is vervangen door een persoon, dien hij natuurlijk ook van zijne zijde niet wil erkennen.

OVERLEDEN.

MALJERS. — Cornelis Maljers, zoon van Zuster D. Maljers, van de Rotterdamsche Gemeente, is den 4den Mei 1906 alhier in den ouderdom van 20 jaren overleden. Het bericht van zijn afsterven is niet eer in de „Ster” verschenen, daar de datum niet vroeger tot onze aandacht werd gebracht.

I N H O U D :

Eene beschrijving der Nephieten uit niet-Mormoonsche bron	Blz. 305	Rotterdamsche Conferentie	Blz. 314
Hare opinie over Jongens	„ 308	Uit de Zending	„ 316
Een zonderlinge Bekeering	„ 309	De Zending elders	„ 317
Eene Getuigenis verkregen	„ 310	Verplaatsing	„ 318
Apostel David O. McKay	„ 311	Tot overweging	„ 319
De Theologische Klas	„ 312	Gemengd Nieuws	„ 319
Het Winterswerk	„ 313	Overleden	„ 320

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.